

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. — Nr. 273.

Tredie Session.

81de Møde.

Onsdagen den 18de Februar.

(Forts.)

Justitsministeren (fortsat): Han kan ikke rette paa Noget af det, som er forsømt i Sagen; han kan ikke gjøre Parterne opmærksomme derpaa, og, er Sagen altsaa ikke rigtig procederet, kommer deraf en urigtig Dom. Jeg troer, at en god Sagførerstand bidrager overordentlig meget til en god Retspleie, og jeg kan ikke nægte, at det er min Formening, at, dersom et Forslag af den Bestaafenhed, som det her foreliggende, blev til Lov, vilde Retspleien derved meget forderves (Hør!), og dette er en Hovedgrund, hvorfor jeg mener, man ikke bør gaae videre i denne Sag. Man har vel sagt, at, naar Enhver kunde føre Sager, vilde der vel paa ethvert Sted være duelige Folk, og man vilde naturligviis kun henvende sig til en duelig Mand. Men det er dog langtsfra vist, at Enhver virkelig henvender sig til den Duelige; der sees ofte, naar man søger om Hjælp, hen til, hvilken Befordning det vil medføre o. s. v. Naar man da, dersom vedkommende Part henvender sig til en mindre Duelig, siger: ja, han er jo en myndig Mand, han maa selv bære Følgerne af sine Handlinger, det kan fra Statens Side ikke komme i Betragtning — maa jeg dog fremhæve, at Staten maa sørge for, at Retspleien er god, og, hvis befordrede duelige Sagførere, virkelig medvirke til Retspleiens Godhed, kan man ikke overlade det til Vedkommende selv at udsætte sig for Tab saa meget, de ville. Jeg troer ogsaa, at, naar Loven tillader Alle og Enhver at føre Sager, kan man ikke gjøre Regning paa, paa alle de forskjellige Steder at finde duelige Mænd, til hvem man kan henvende sig. Det er vel rigtigt, at Sagføringeren

ingenlunde er den væsentligste Beseftigelse, som Sagførerne have, ikke er den, som giver dem den største Indtægt, men den Omstændighed, at der findes duelige Mænd ansatte som Sagførere paa forskjellige Steder, gjør, at Folk ogsaa henvende sig til dem med Commissionsforretninger og andre Sager af juridisk Natur, som de ellers ogsaa kunde overdrage til Andre. For de ansatte Sagførere selv troer jeg ogsaa, at Lovforslaget vilde være meget uvelkomment. Det er vel ved den foreløbige Behandling bemærket af et Par Sagførere her i Salen, at de troede, det vilde være gavnligt, at de havde ikke Noget derimod. Ja, det kan gjerne være, at hverken disse eller flere Andre vilde tabe ved en saadan Foranstaltning, og altsaa heller ikke vilde have Noget derimod, (Ses persen: Det var ikke Grunden!), men, tager man Hensyn til Sagførerne i Almindelighed, troer jeg, at de ikke kunne ønske, at Sagførerforeningerne saaledes blive aldeles frigitte. Man har ogsaa mange Exemppler paa, at Sagførerne selv ere indkomne med Andragender i aldeles modsat Retning og have bygget disse derpaa, at de ikke kunde leve, da Enhver som helst kunde paatage sig mange Forretninger, der naturligt burde henføres til Sagførernes Bestilling. Imidlertid kan det neppe ansees for Hovedsagen, om Sagførerne kunne ønske det eller ikke; Hovedsagen er, hvad der maa ansees gavnligt for Retspleien, og derom har jeg alt tilladt mig at ytre mig.

Det er idag blevet antydet, at man uden tvivl kom til at give nye Regler for Sagførerbestillingen, dersom en saadan Ordning af Retspleien indføres, som er antydet i Grundloven. Dette er vistnok ganske rigtigt. Sagførerne ville da komme til at indtage en ganske anden Stilling end nu, men dette troer jeg netop ogsaa maa være en Grund mere til, at man ikke